

Josep Nadal i Guiu

Diari íntim

Dia 15 de març de 1936

Un altre cop al meu estimat Monsó. La nostra tasca parroquial és forta. Trobo mossèn Jordán amb l'entusiasme de sempre, disposat a sacrificar el seu descans sempre que pugui ajudar.

Home ple de Déu, l'irradia al seu voltant per més que vulgui amagar-ho amb la seva humilitat. Ens animem a treballar sempre pels nostres feligresos i sobretot pels més necessitats. Hi ha molt materialisme, molta dolenteria, però també hi ha persones bones.

Estem per allò que el Senyor digui. Algunes vegades les coses semblen molt negres i altres, no tant. De moment aquí les coses estan relativament pacífiques, gràcies a Déu.

Ens preguntem: "Escaparem, no escaparem?"... Déu ho sap. De moment, ens respecten, no rebem insults personals i solament algun cop hem sentit: "A baix el clergat!". Total, no gran cosa per ara. Som en bones mans. És hora d'actuar i de resar molt.

Dia 16 de març de 1936

Estem intensificant la catequesi; m'ocupa molt de temps. La veig molt important i és urgent. Hi ha moltes

confessions, visita als malalts i direcció espiritual. Cal formar cristians per a la vida i per al que pugui venir.

Preparo un cor amb nens per a les funcions de Setmana Santa.

He de fer honor al meu títol de Vicari-Organista. Tinc una grata impressió en rebre'l. És el mateix rector qui m'ho comunica el 29 de juliol de l'any passat en la seva visita a Bell-lloc. Estic descansant de les grans impressions de la meva ordre sacerdotal i les primeres misses. Mossèn Jordán l'acompanyava. Quina abraçada, aquella! Ens coneixem del seminari i som amics.

Serà, d'ara en endavant, el meu àngel de la guarda i també el meu 'bon cirenaic'. Aleshores només sé que Monsó és una gran població industrial i que quedem tots molt contents amb el meu nomenament.

Ara ja estic en plena acció i en circumstàncies tan difícils. Però per això sóc sacerdot; és la meva vocació i em sento cridat pel Senyor. Sempre hem previst temps difícils. Sento, naturalment, la separació dels meus.

A casa, amb ells podria ser 'pare, sacerdot i majordom' i com a vicari, podria ajudar el rector de Bell-lloc. Des d'aquí amb prou feines puc fer res per ells.

Tot, però, queda solucionat en els meus exercicis d'ordenació. Allí ho veig clar. El Senyor em fa sentir

que ho he d'abandonar tot a les seves mans i amb això n'hi ha prou.

Ara gaudeixo amb els meus nens cantaires. Déu meu, i com els costa! Ja saben quatre cançons a quatre veus. Per a ells és una meravella, tot i que per a mi resulta esgotador, però n'estic content. Els pares n'estan encantats i els feligresos també. Jo, procuro mirar Jesús i... endavant.

Em plouen tantes cartes que sembla que sigui un ministre. I s'han de contestar. Tot es va fent amb la benedicció del Senyor.

Dia 17 de març de 1936

Han començat les predicacions quaresmals amb les novenes a sant Josep i a la verge dels Dolors. El predicador és un redemptorista de Barcelona.

He pensat en el pare Griful SJ, que és un veritable apòstol. Les seves paraules semblen electritzar la gent. L'últim cop el vaig trobar a l'església dels Dolors de Lleida, plena de fidels. Xerrem una estona i parlem del Jaume.

M'agrada la seva simpatia i jovialitat. És tot un jesuïta: intel·ligent, fervorós, dinàmic i emprenedor. Com a director de les Lligues de Perseverança de Catalunya és

molt valorat pels bisbes i els rectors que el criden per a tandes d'exercicis. Serà per a un altre any, si Déu vol.

Dia 19 de març de 1936

Festivitat de sant Josep. La meva festa onomàstica i de mossèn Jordán. Li demano al sant la seva fortalesa i perseverança per seguir el Senyor. Que conegui cada cop més profundament els misteris de Jesús. Servir com ell el Senyor i la Verge en la humilitat i el silenci.

La meva bona gent de Monsó m'estima molt. Hi ha cants i oracions en la missa i moltes comunions. Després les felicitacions i els regals. Són molts i tot molt ben presentat.

El més important és l'agraïment i afecte que mostren en tot. Jo, lluny de buscar aquestes coses, sol vull ajudar-los en tot el que pugui i, amb tota senzillesa i humilitat de cor i rectitud d'intenció, portar-los al coneixement i amor a Crist. La meva única aspiració és que El coneguin, que L'estimin, que es converteixin en apòstols de l'amor.

Dia 20 de març de 1936

Dono gràcies al Senyor per la pau i l'alegria d'ahir. Va venir molta gent per felicitar-nos, hi havia molt d'afecte dels amics. És un consol i un estímul en tan difícils circumstàncies.

Plouen cartes i felicitacions dels meus éssers estimats. El meu jesuïta està bé de salut i feliç amb la seva filosofia a Avigliana. Ja porten més de quatre anys en el seu desterrament.

Jo el veig, l'últim cop a Veruela el 8 de setembre de 1928; fa els vots del bienni; sóc allí amb el meu pare.

Quins records més dolços! La capella està plena de llums i flors. Estic molt emocionat per la pronúncia dels seus vots... Després, ens fem abraçades i petons. Passo unes hores delicioses al cantó del Moncayo amb el meu germà ja jesuïta i amb aquells joves que desbornden felicitat.

Sortim a passejar a la tarda fins a l'Apareguda. El temps és esplèndid; el cel està clar i allà a l'horitzó, com retallats, els cims d'Herrera i el majestuós Moncayo. Bells paratges per a l'estudi i la contemplació. Ens apropem a la creu de Bécker i recordem els seus versos:

*"Quan miro el blau horitzó perdre's cap a la llunyania
a través d'una gasa de pols daurada i inquieta
em sembla possible arrencar-me del miserable sòl
i flotar en el núvol daurat en àtoms lleus com ell desfet".*

Són records que ja mai més no s'esborraran. Ara, encara que lluny i desterrat, veiem la gran providència de Déu: es troba lluny d'aquest infern d'odis i rancúnies.

Dia 23 de març de 1936

Malgrat l'ambient hostil envers la religió, els homes estan assedegats de la doctrina de Crist, de la vida de Crist i l'esperen de nosaltres amb una ànsia febril. Les cartes del meu germà m'enfervoreixen. Vull que cali aquest foc d'apòstol en el meu cor. Déu meu, quanta feina hi ha a les parròquies! Que malament estan els pobles! Quina desorientació en la majoria d'ells! Vida pagana que ho envaeix tot! Aquells cristians, catòlics a mitges, sobretot en la gent de més amunt.

Jo no trobo un altre antídoto per a tant verí que la A.C. Recristianització dels individus, de les famílies i els pobles. Les joventuts, pobres joves! Solament una gran dosi de doctrina cristiana il·lustrarà la seva intel·ligència, influenciarà la voluntat i canviarà la seva manera de ser i d'actuar.

En això hi estem entestats els dos, juntament amb la direcció espiritual i l'Esperit Sant és qui obra meravelles en l'interior dels homes.

Dia 25 de març de 1936

Vaig sense temps per consignar tots els meus sentiments i desitjos. Solament diré que el Senyor vessa les seves gràcies sobre mi i sento una pau immensa. I com més rebo, més vull rebre.

Així els ho dic a les meves Carmelites. Experimento la presència del Senyor en mi i sento que no puc fer res sense Ell, sense una oració humil i perseverant. Em sento impotent, sol enfront la nostra situació i els esdeveniments. Amb Crist i enfortit amb el seu poder en l'oració, em trobo disposat a tot. L'oració és la meva vida. Veig que els homes no coneixen a Déu, no volen a Déu; d'aquí tanta injustícia, tant materialisme, tant odi de classes. Quina llàstima! Hem de demanar amb gran fe i perseverança que Déu tingui misericòrdia de nosaltres. Senyor, vine. Et necessitem.

Dia 2 d'abril de 1936

Hem acabat la predicació quaresmal. Hem tingut un ple complet totes les nits. La prova ens apropa a Déu. Tots pressentim alguna cosa i no sabem què.

En l'oració, li demano al Senyor que s'apiadi de nosaltres. Em sento disposat a tots els sacrificis sempre que pugui fer algun bé. Que bo és Jesús! Quines ànsies sempre de ser sacerdot i ara de viure el meu sacerdocí!

Donar-me, lliurar-me totalment com Ell als altres. Sempre amb grans desitjos de ser un segon mossèn d'Arç; sempre amb aquesta experiència del meu no-res si no tinc una vida interior intensa, sense l'actuació vital de Jesús-Hòstia en mi.

Tinc uns grans desitjos de donar-lo a conèixer als altres, de comunicar-los aquesta vida divina que sento en mi tan profundament. Sóc un prevere indigne de la nostra Santa Mare Església però amb veritables ànsies de correspondre a les fineses del Cor de Crist.

Dia 3 d'abril de 1936

Felicito la meva bona mare el dia del seu sant. En ser el primer divendres de mes, em resulta impossible estar al seu cantó. M'uneixo a tots espiritualment per complimentar-la espiritualment. Li comento que la meva festa va passar amb gran alegria i santa pau. Ple de felicitacions de parents i molts éssers estimats i que estimo en el més profund de la meva ànima.

Vull que estiguin tranquils i els demano que cuidin la seva salut. També nosaltres estem una mica cansats però la pau és immensa i el nostre consol interior no es comprèn sense l'acció de l'Esperit Sant.

Ens animem mútuament a lliurar-nos totalment al Senyor i ens comuniquem els nostres ideals i els més íntims sentiments. Que gran ets, Senyor, que gran!

Dia 12 d'abril de 1936

Dono gràcies en l'oració al Senyor de tenir la companyia de mossèn Jordán. És de debò 'l'àngel de la meva guarda'. És tan senzill, humil, treballador i carita-

tiu que em sento feliç al seu cantó. El considero una gràcia molt gran del Senyor.

Tinc molta amistat amb la seva família. Han estat dotze germans i té dues germanes religioses. Els seus pares són models de cristians. És fill d'Azlor i entrà molt jove al seminari de Barbastre, on féu els quatre anys de llatí.

Va haver d'interrompre els estudis a causa d'una pleuresia purulenta però, en curar-se, insistí que volia tornar al seminari. Vol ser sacerdot tant sí com no.

Es trasllada al de Lleida, un cop començada Filosofia. Va tres cursos avançat i ens fem amics aviat. Ara els dos som inseparables en la tasca parroquial. Realment és un bon amic, és un tresor.